

קורט היה חרוץ מאוד ויכול היה להצביע על התכתבות בפקס עם משרד הנסיעות המזרח-גרמני בהרלינגסהאוזן. זו תחנת מעבר הגבול שליד ארפורט, מסלול הנסיעה שלנו מזרחה. צריך היה להיות במשרד לא יאחר משעה ארבע וחצי אחה"צ, עת סגירת המשרד, כדי לדאוג להתקשרות לבתי מלון לשם הזמנת חדרים.

תכנונו לצאת מפרנקפורט בשעת הצהרים, כדי להגיע בזמן לתחנת הגבול בהרלינגסהאוזן ומשם ללייפציג, יעדנו הראשון. בלייפציג יש מה לראות וקורט ופופי רצו לבקר שם מכרים. תוכניתנו הייתה להגיע למזרח-ברלין, הכל בדרך לוריפון.

כיצד לנסוע? למטרה זו הכין קורט את ג'פ העבודה שלו, טויוטה - רכב סגור היטב, בעל בולמי זעזועים חזקים. את הכבישים (פרט לאוטוסטרדה הבינלאומית לברלין המערבית) ב-DDR תיארו כמשהו המזכיר לנו את כביש קרית-גת - אשקלון לפני שיפוצו הראשון בשנות ה-70. לא התאכזבו בנדון. הג'פ גם לא דרש דלק נטול עופרת, מצרך לא מוכר אז מעבר למסך הברזל. לקחנו מעט אוכל לדרך בהנחה ש-DMark יגשר על כל הפערים. הלבוש היה בדומה לישראלים בנפאל, אלא שמאיתנו ציפו שזמין חדרים במלון 5 כוכבים. מה יהיה? זכרתי, שבפירנצה לא נתנו לי להיכנס ללא עניבה לחדר האוכל במלון. אך, מה אמרתי - 'מלון ולוטה'. 'ולוטה' הוא פריצת כל הנורמות והמוסכמות.

התכנונו לצאת מפרנקפורט בשעה אחת. בשעה 12:00 פופי עדיין לא חזרה ממפגש שקבעה בעוניי עבודה. הקשר האלחוטי לרכב שלה לא העלה דבר, ועול, חסום. אם פופי לא רוצה שיפריעו לה, היא פשוט סוגרת את המכשיר. אין מה לעשות - *la donna e mobile*. ברבע לאחת הגיעה. צעקות. הצטדקות. בינתיים הופיעה גם מטה (אחותי); היא התייחסה למגמת לבוש הצניעות באופן מאד מילולי. התלבשה כמו בשוק - גרביים קרועות. הלבוש לא הייתה מגמה, אלא לנוחיות הנסיעה בג'יפ, עמוק לפרובינציה, בגשם ובערפל. אבל, *chaqu'un a son gout*, תהיינה עוד סיבות רבות בדרך לצעקות... בשתיים יצאנו לדרך, עכשיו בריצה עם הזמן, כדי להגיע עד ארבע וחצי לגבול. לפחות כאן הכבישים היו טובים, אפשר לתת גז.

קרוב לשעה ארבע הגענו לגבול. הרלינגסהאוזן. לפני כמה חודשים בלבד סגר כאן מסך הברזל את המעבר למזרח. עדיין היו ניכרים הסממנים של גבול עוין: בשני הקילומטרים האחרונים לפני הגבול הכביש נעשה צר מאוד. לא רק שלטים: "גבול לפניך!", גם שילוט גדול: "למשתתפים לכוחות 'נאטו' אסור להמשיך הלאה!" ו-"הנך עוזב את שטח גרמניה המערבית". והנה הגבול (שהיה המבוצר ביותר באירופה), או לפחות מה שעוד נראה ממנו: הכביש פתוח, מחסומי הטנקים הוסרו, מימין ומשמאל מגדלי שמירה נטושים, סבך של גדר-טיל מגולגל הצידה ושלט גדול ודגל מתנוסס: "ברוכים הבאים...". כמה מאות מטרים קדימה ביקורת המעבר, פתוח, כמו במערב. המבנה הראשון בדרכנו הוא משרד הנסיעות.

קורט נכנס, חמוש ב-Eurocard. אך העסק לא הלך כל כך מהר, כפי שניתן היה לצפות. משרד הנסיעות הממשלתי לא היה ממוחשב וחיפוש חדרים בלייפציג נעשה באמצעות הטלפון. ובנוסף, לייפציג תמיד מלאת תיירים. "כל השבחים ללייפציג, הרי פריס קטנה היא ומשכילה באי בחומותיה", כתב Goethe. לייפציג תמיד הייתה יעד לירידים בינלאומיים - ירידי תעשייה, ירידי ספרים. בתי המלון תמיד מלאים. גם כעת, אם כי הגוון היה בעיקר רוסי ופולני: עבור הגוש המזרחי מזרח גרמניה הייתה כבר חצי מערב. כעבור חצי שעה יצא קורט עם ההזמנות ביד. DM 80 לחדר, בזיל הזול ל'ולוטה'. אחר כך גם למדנו מדוע.

התחיל להחשיך. התקדמנו לביקורת דרכונים. שוטר VOPO צעירה, נמוכת קומה, קיבלה את הדרכונים עם הזמנות החדרים. "יש כאן נציגות מכל העולם", טענה - בסה"כ רק לקורט ולי היו דרכונים לא גרמנים. הכל בסדר. "נסיעה טובה!". לפני שיצאנו לדרך עצרנו עוד ליד השרותים. שם, ברחבת החנייה חיכה לנו נהג משאית: האם יכול לקנות מרקים מערביים אצלנו? קורט הסכים; השער היה 1:4. צריך להיזהר, פן נשאר תקועים עם "אוסט-מרק". לזרים במזרח גרמניה אין הזדמנויות רבות להוציא מרקים מזרחיים. לפעמים בתחנות דלק, ללא קבלה; שם, בלאו הכי, בעל התחנה (הממשלתית) מכניס את החצי לכיס. קורט החליף איתו 200 מרק אוסט, למען חיזוק השלום העולמי. אנחנו זזים.